10 Οκτωβρίου 2021

Εμπειρίες ενός γιατρού στο Άγιο Όρος…

– Πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ μοναχοὶ τὴν ἀρρώστια;

– Μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα. «Ἀσθένεια, Θεοῦ ἐπίσκεψη» λένε.

Μοῦ λέει μία μέρα ἕνας μοναχός: «Γιὰ νὰ μοῦ στείλει ὁ Θεὸς τὴν ἀρρώστια σημαίνει ὅτι μὲ θυμήθηκε κι ὅτι κάτι θέλει νὰ μοῦ πεῖ. Αὐτὸς ξέρει. Κι Αὐτὸς πού μοῦ τὴν ἔδωσε, Αὐτὸς καὶ θὰ μοῦ τὴν πάρει ἂν καὶ ὅποτε Ἐκεῖνος τὸ θελήσει»

Τί νὰ πεῖς;

Ὁ γερό-Εὐγένιος λέει: «Γιὰ 4 λόγους δίνει ὁ Θεὸς τὶς ἀρρώστιες: γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων μας, γιὰ τὶς ἁμαρτίες τὶς δικές μας, γιὰ νὰ ἀσκηθοῦμε στὴν ὑπομονὴ καὶ στὴν ταπείνωση καὶ γιὰ ἕναν τέταρτο λόγο ποὺ μόνο Ἐκεῖνος γνωρίζει».

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ οἱ δυσκολίες.

Ἕνα βράδυ τὴν ἄνοιξη πού μᾶς πέρασε ἔρχεται ὁ γερο-Νικόδημος στὸ ἰατρεῖο μὲ σχισμένη τὴν ἀριστερὴ παλάμη. Δέχτηκε νὰ τοῦ τὴν περιποιηθῶ, δὲν δέχτηκε νὰ τοῦ τὴν ράψω. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν πείσω νὰ δεχτεῖ νὰ τοῦ κάνω τὸν ἀντιτετανικὸ ὀρό. «Ἡ Παναγία φύλαξε νὰ μὴν κοπῶ πολὺ κι αὐτὴ εἶναι ποὺ θὰ μὲ κάνει καλά».

Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες μου στὸ Ἰατρεῖο τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἦρθε ὁ γερο-Ἱερεμίας.

Χωρὶς πολλὰ λόγιά μου λέει: «Γιατρὲ ἔχω καρκίνο καὶ ἦρθα νὰ μοῦ γράψεις τὰ φάρμακά μου».

Ἔμεινα.

Ὅταν συνειδητοποίησα τί μοῦ εἶχε πεῖ προσπάθησα νὰ διασκεδάσω κάπως τὴν κατάσταση. Μάταιος κόπος. Ὁ γερο-Ἱερεμίας ἔδειχνε ὅτι δὲν τοῦ χρειαζόταν παρηγοριά. Τὴν εἶχε μέσα του. «Τώρα εἶμαι καλά, γιατρέ» μοῦ κάνει. «Ὅταν θὰ ‘ρθοῦν οἱ μεταστάσεις στὰ κόκαλα νὰ εὔχεσαι νὰ μοῦ δώσει ὁ Θεὸς δύναμη νὰ τὶς ἀντέξω».

Οἱ παλιοὶ μοναχοὶ εἶναι χάρμα ὀφθαλμῶν καὶ ἀκοῆς. Χαίρεσαι νὰ κάθεσαι δίπλα τους, ἀκόμα κι ὅταν εἶναι κατάκοιτοι. Ξανανιώνεις μαζί τους.

Δὲν εἶναι μόνο ἡ πεῖρα τους καὶ ἡ ἀνθρώπινη σοφία ποὺ ἔχουν νὰ σοῦ προσφέρουν. Σοῦ μεταδίδουν τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄνεση μιᾶς ἄλλης ζωῆς. Πᾶς νὰ τοὺς βοηθήσεις ἰατρικὰ καὶ σοῦ λένε: «Γιατρέ, δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω τίποτα. Τὸ βράδυ ὅμως θὰ κάνω προσευχὴ γιὰ σένα. Καὶ νιώθεις γιὰ μιά στιγμὴ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη ἀμοιβή, τὸ πιὸ δυνατὸ «φακελάκι». Ξέρεις ὅτι φεύγοντας δὲ θὰ ‘ναι μόνο τὸ κρασί, τὰ κηπευτικὰ καὶ τὸ θυμίαμα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ ἔχουν φιλοδωρήσει…

Οἱ νέοι μοναχοὶ εἶναι πιὸ κοντά μας. Ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀσθένεια λιγότερο φιλοσοφημένα, περισσότερο ὀρθολογιστικά. Οἱ περισσότεροι εἶναι μορφωμένοι. Μὲ ἕνα, δυὸ ἢ καὶ περισσότερα πτυχία. Ἔρχονται στὸ ἰατρεῖο γιὰ λιγότερο σοβαρὰ προβλήματα ὑγείας, ζητοῦν ἐξηγήσεις πιὸ ἐπιστημονικές. Οἱ ἀπορίες τους εἶναι πολλὲς φορὲς γιὰ μένα ἔναυσμα γιὰ περισσότερη μελέτη. Ὄχι λίγες φορὲς ἀνοίγω μπροστὰ τους κάποιο ἰατρικὸ βιβλίο γιὰ νὰ τοὺς δώσω μία πιὸ ἔγκυρη ἀπάντηση καὶ τὸ ἐκτιμοῦν αὐτό.

– Πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ μοναχοὶ τὸν θάνατο;

– Χωρὶς φόβο. Θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ μὲ χαρά.

Ἔχω δεῖ πολλοὺς θανάτους μοναχῶν. Φεύγουν ὅλοι «πλήρεις ἡμερῶν». Ὁ ἕνας 86 χρονῶν, ὁ ἄλλος 92.

Πρὶν 3-4 μῆνες στὴν Σκήτη Κουτλουμουσίου «κοιμήθηκε» ὁ γερο-Ἰωσὴφ σὲ ἡλικία 108 χρονῶν. Μία μέρα πρὶν τὸ θάνατό του ἔκανε τὸν περίπατό του στὴ Σκήτη. «Ἀποχαιρέτισε τὴ Σκήτη» τὸ ἐξηγοῦν οἱ πατέρες.

Κοντὰ στὶς Καρυές, στὸ κελλὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ζεῖ ὁ γερο-Προκόπης τῆς συνοδείας τοῦ γέροντα Ἱερόθεου. Ἐπιμένει ὅτι εἶναι 99 χρονῶν. Ἂν δὲν σοῦ τὸ πεῖ, δὲν τὸ πιστεύεις. Γυρνάει πάντα ξυπόλητος μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ κελί, ἀκόμα καὶ

στὶς πιὸ κρύες μέρες τοῦ χειμώνα.

Κάνει χιοῦμορ. Ἂν τοῦ πεῖς «νὰ τὰ κατοστήσεις» σοῦ λέει ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι εὐχή, ἀλλὰ κατάρα!..

Δουλεύει πολύ. Τὸ ἐργόχειρό του εἶναι τὸ πλέξιμο σκουφιῶν καὶ ραπτική. Ἔχει μάτι ἀετοῦ παρόλη τὴν προχωρημένη ἡλικία του.

Ἐκεῖνο πού μοῦ κάνει ἐντύπωση εἶναι ἡ ἠρεμία καὶ ἡ γαλήνη στὸ πρόσωπό τους τὴν ὥρα ποὺ ξεψυχοῦν, ποὺ μεταδίδονται καὶ στοὺς γύρω τους.

Συχνὰ ὁ μελλοθάνατος δίνει κουράγιο σὲ ὅσους τὸν φροντίζουν. Τοὺς λέει νὰ μὴ κλαῖνε, τοὺς δίνει συμβουλὲς ἀπὸ τὴν πεῖρα του ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς μοναχός, τοὺς δίνει τὴν εὐχή του.

Πολλοὶ προβλέπουν τὸ τέλος τους. Φροντίζουν νὰ φεύγουν πάντα ἕτοιμοι γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι. Ἐννοοῦν νὰ ἔχουν ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ ἔχουν κοινωνήσει. Νὰ μὴν εἶναι μαλωμένοι μὲ κανένα. «Νὰ μὴν ἔχουν χρωστούμενα».

Πρὶν δυὸ μῆνες κοιμήθηκε στὴν Μονὴ Σταυρονικήτα ὁ γερό-Νικήτας, γύρω στὰ 90. Παλιὸς Ἁγιορείτης – εἶχε 60 χρόνια στὸ Ὄρος. Μοῦ εἶπε μία μέρα ποὺ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ: «Ἀκόμα καὶ ἂν βγάζεις νερὸ ἀπὸ τὴν πέτρα, μὴν ἔχεις τὴν ἀπαίτηση νὰ δεῖς τὴν Παναγία».

Τὰ τελευταῖα 5-6 χρόνια τὰ πέρασε στὸ κρεβάτι μὲ ἀπανωτὰ ἐγκεφαλικά. Ἔκανε ὑπομονή.

Οἱ νεώτεροι πατέρες τῆς μονῆς τὸν ὑπηρέτησαν μὲ ὑπομονή. «Μάλωναν» ποιὸς θὰ τὸν περιποιηθεῖ. Ἀμοιβὴ τους ἦταν οἱ συμβουλές, ἡ πεῖρα, ἡ εὐχή του.

«Νιώθουμε πιὸ φτωχοὶ χωρὶς αὐτόν» εἶπε ὁ Ἡγούμενος στὴν κηδεία. «Ἦταν παράγοντας ἰσορροπίας γιὰ ὅλο τὸ μοναστήρι μας, εὐλογία τῆς Παναγίας».

Ἔτσι «κοιμοῦνται» οἱ μοναχοὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἀφανεῖς ἅγιοι. Πού δὲν τοὺς ἔμαθε καὶ δὲν θὰ τοὺς μάθει ποτὲ κανείς. Συμφιλιωμένοι μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα, μὲ τὸν ἑαυτό τους, μὲ τὸ Θεό.

Πρὶν λίγο καιρὸ ἦρθε στὸ Ὄρος γνωστός μου δικηγόρος καὶ τέως βουλευτὴς μὲ σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθεῖ ἕνα ἀσκητή, φημισμένο γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἁγιότητά του, γιὰ κάποιο σοβαρὸ πρόβλημα ὑγείας τοῦ γιοῦ του.

Κατεβήκαμε μαζὶ στὸ καλύβι τοῦ γέροντα. Τὸν δέχτηκε ἐγκάρδια σὰ νὰ τὸν γνώριζε ἀπὸ χρόνια.

Περίμενα μὲ πολλὴ ἀνυπομονησία καὶ περιέργεια νὰ ἀκούσω τὴ «γνωμάτευση» τοῦ γέροντα: «Ἂν ὁ γιός σου καὶ σὺ δὲν κάνετε προσευχὴ ἡ ἀρρώστια θ' ἀλλάξει δρόμο. Ἂν ὁ Θεὸς κρίνει ὅτι ὁ γιός σου εἶναι ἕτοιμος μπορεῖ νὰ σοῦ τὸν πάρει τώρα – μὴ λυπηθεῖς γι' αὐτό. Ἂν πάλι κρίνει ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμος θὰ σοῦ τὸν ἀφήσει κι ἄλλο».

Ὁ ἴδιος ἀσκητὴς μ' ἀγαπάει καὶ μοῦ τὸ δείχνει πάντα μὲ πολὺ χιοῦμορ. «Πάλι ἐδῶ εἶσαι, ρὲ γιατρέ; Γιατί ἦρθες ἀφοῦ δὲν σὲ κάλεσα;». Γιὰ νὰ συμπληρώσει στὸ ἴδιο στύλ: «Καλά, ἀφοῦ ἦρθες τώρα, θὰ ἀρρωστήσω γιὰ νὰ μὴ φύγεις, χωρὶς δουλειά!».

Δείχνει τοῦ κουτὶ μὲ τὰ λουκούμια. «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ ἰατρεῖο τὸ δικό μου! Ἔχει φάρμακα μέσα. Πάρε ἕνα. Ἐσὺ ἔχεις τόσο γλυκὰ φάρμακα;».

Μὲ ξεπροβοδίζει χαριτολογώντας. «Καλύτερα ἀγροτικὸς γιατρὸς παρὰ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου. Τὸν ἀγροτικὸ γιατρὸ τὸν ἔχεις δίπλα σου ὅ,τι ὥρα θέλεις. Τὸν καθηγητὴ ποῦ νὰ τὸν βρεῖς;».

Πηγή: iellada.gr